

Emine Soysal Akman

GÖLLERDE BU DEM

Babam Muammer Soysal'ın anısına...

3 Aralık 1961. Bir hazırlık öğrencisi, ODTÜ ağaçlandırma şenliğinde, bir fidanın nemli, yumuşak toprağını sıkılıyor elleriyle...

Yol boyu yakın bir arkadaşımın yaşadığım tartışmayı anlattığımda, yorum yapmadan dinlemiştin. Eymir'in giriş kapısından geçip dar yolda ilerlerken, hafif bir bahar rüzgarı sazları sallıyordu. Biraz açıkta iki aynalı mekeden geride olanı, esintiyle ürperen suya dalıverdi. Sessizliğini bozdun,

- *Akşam, yine akşam, yine akşam*
Göllerde bu dem bir kamış olsam.

Gülümsedim, bu dizeleri senden çok kez duymuştum.

Arabayı Bağevi'ne park edip, yürümeye başladık. Sol elimdeki ayakkabı kutusunu dikkatlice taşıırken, sağ elimle de koluna girdim. Gözlüklerinin üzerinden sevecen bir bakış attıktan sonra, konuşmaya başladın,

- Canım kızım, bütün insanları sevebilmektir önemli olan. Tabii ki kendini aptal yerine koydurmayacaksın ama insanları değerlendirirken hep bir bütün olarak görmeye çalış onları.

Bir açıklık kollayarak ilerlemeye devam ediyorduk.

- Aslında aradığında hepimizin kötü yönleri mutlaka bulunacaktır ama güzelliklere de rastlayacaksın elbette. Şunu unutma, kimse kötü doğmaz.

Elli metre kadar ilerlemiştik ki,

- Şuradan girebilirsin, dedin, başınla işaret ederek.

Sazlıkların aralandığı daracık bir patika suya varıyordu. Yükümü sarsmadan dizimi aşan otlara dolanmamaya özen göstererek kıyıya indim. Elimdekini yere bırakıp kapağını açtım. Ortaokul bilim fuarında sunulmak üzere kaplumbağalarla ilgili gözleme dayalı bir çalışma yapmıştık. Çalışma tamamlanıp, kaplumbağamız fuar ziyaretçileriyle de buluştuktan sonra, doğaya dönme vakti gelmişti. Eymir bu iş için en uygun yerdi. Nazikçe avucumun içine aldım. Kırıksık boynunu uzatıp gözünü gözüme dikti.

- Artık ayrılma zamanı. Burada mutlu olursun, diyerek yere bıraktım. Önce kıpırtısız durdu, sonra çamurda yer yer oluşmuş havuzcuklara bata çıka suya daldı. Sana dönüp gülerek seslendim,

- Gitti baba. Bence keyfi yerinde.

Kutuyu alıp hoplaya zıplaya yanına döndüm.

-Katılıyorum, şöyle güzel bir gölde yaşayacak olsam ben de keyiflenirdim.

Aynı yönde devam ettik,

-Ne diyordum? Kişi kötü doğmaz, sonradan çevrenin, yaşamın etkisiyle bir yolu seçer. İşte bu yüzden insanları olduğu gibi sevmek, affedebilmek çok önemli.

Güneşin batmasıyla, hava serinlemiş, çevre tepeler koyulmuştu. Kuşlar sazlıklara çekilmiş olmalıydı, görünürlerde yoklardı.

- Haklısın, çok kızmıştım. Aslında anlattığım şeylerin yanında sevdiğim birçok özelliği de var. Pazartesi gidip konuşucam arkadaşım.

Kararımdan memnun gülümseyerek,

- Dönelim mi? Annen yemeğe bekliyor.

Güneşli bir pazar sabahı, kahvaltıda sohbet ediyorduk.

- Davetiyeleri ne zaman alacaksınız?

- Bu çarşamba, diye yanıtladım annemi. Sonra ikisine birden dönüp,

- Hadi Eymir'e gidelim, dedim. Evlenmeden önce son defa.

Eşimle farklı bir şehre taşınmayı düşünmüyorduk ama ha deyince olamayacaktı artık bazı şeyler biliyordum.

- Benim biraz işim var, siz baba kız gidin.

Fotoğraf makinesini aldın. Ben de sevdiğimiz albümü attım çantama. Hazırlanıp çıkmanız uzun sürmedi. TRT'nin arkasından yamacı inerken, Clapton'ın sesi yükseliyordu "I feel free.. bom-bom-bom-bom-bom-bom. I feel free ...". Arkadan giriş yaptığımız için yarım tur atıp Kayıkhan Restoran'ın önüne park ettik. Göl cıvıl cıvıl. Şehirde kaçıp gelen insanların kimi bisiklete biniyor, kimi pusette bebeğini gezdiriyor, kimi kıyıda şezlongunu açmış, dinleniyor.

- Geç bakayım şu çiçeklerin yanına, diyorsun. İki yandan yüzüme dökülen saçlarımı kulaklarımın arkasına alıp gülümsüyorum. Sonra araları seyretmeye, etrafa bakınmaya başlıyorum. Birkaç tane de öyle çekiyorsun. Anlık, doğal olanları yeğlediğini biliyorum.

Karanın suya sokulduğu tepeye çıkıyoruz.

- Sıra bende, deyip makineye uzanıyorum.

Hızlı adımlarla öne geçip, boydan birkaç tane alıyorum. Hindibalar, gelincikler, dedikenlerinin arasından geçen patikada yürümeye devam ediyoruz. Badem çiçeklerinin önüne geldiğinde sesleniyorum, omzunun üstünden bakarken birkaç poz daha yakalıyorum.

Yemek için Kayıkhan'e geçiyoruz. İskele üzerinde bir masaya oturup, siparişleri veriyoruz. Gözlüğünü başının üstüne yerleştirip dijital makinenin ekranına bakarken sonuncusunu beğeniyorsun,

- Çekilmiş en güzel fotoğraflarımdan biri.

Seviniyorum. Bir süre uzaklara dalıyorsun, yan yan bakarak bir ördek sürüsü geçiyor önümüzden. Bana dönüp şöyle diyorsun,

- Karşıdaki insanda var olan güzellikleri görüp onlarla mutlu olabilmek çaba ister. Her zaman her şey istediğin gibi ilerlemeyecektir. Kestirip atmak en kolayı. İlişkiyi yaşatmak için emek harcamak gerekir.

Önce dış çemberdekiler fark etti sığırcıkları. Ardından mezarının hemen başındakiler, soğuktan kızarmış elleriyle küreklere yaslanıp başlarını kaldırdılar. Belli belirsiz fısıltılar duyuldu. Bakışlarını gri gökten ayırmadan, fark etmeyenleri dirsekleriyle dürttüler. Eymir tarafından havalanan kuşlar, önce yönünü şaşırılmış kararsız bir bulut gibi, kah yükselip kah alçalarak oradan oraya uçtular. Zaman zaman bir araya toplanıp koyu bir lekeye dönüşüyor, ardından rüzgarla savrulmuş gibi dağılıveriyorlardı. Aylardan kasımdı. Nemli ve sert toprağın üzerinde, mihlanmış gibi duran kalabalık bir süreliğine neden orda bulunduğunu unutmuştu. Sürü iyice yaklaşıp mezarlığın üzerine gelince pike yaparak iki gruba ayrıldı. Sonra aniden yükselerek büyük tek bir küme oldular. Kesik hayranlık nidaları koşturdu izleyenlerden. Danslarını sürdürerek yolun karşısına uçan sığırcıklar, bir süre sonra gözden kayboldular.

Baharda, şöyle yazdırdık mezar taşına, “İnsanı sevmekle başlar her şey...”

İnsanı sevmek demek, yaşamı sevmek, tüm canlılığı sevip ona saygı duymak demekti çünkü. Öyle yaşamış, öyle öğretmiştin bize.

Şimdi masamda badem çiçeklerinin önünde gülümsüyorsun bana.

Bense ne zaman bir gölün üzerinde batan güneşin yansısını görsem, şu dizeleri mırıldanırken buluyorum kendimi,

*Akşam, yine akşam, yine akşam
Göllerde bu dem bir kamış olsam.*